Ч. 281 Неділя 17 (29) грудня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Чим закінчить ся конфлікт Анґлії з Америкою.

Золото добра річ, хто его має і уміє добре ужити; але оно й зла річ, бо нераз може наробити великого клопоту. Золото й стало ся причиною теперішного конфлікту межи Анґлією а Америкою. По правді сказавши не о саму границю межи Венецуелею а анґлійскою кольонією пішла суперечка, але о землї богаті в золото. Річ була така:

Венецуеля, нинї република в полудневій Америцї, була колись ішпаньскою кольонією, але відтак проголосивши свою независимість стала самостійною державою; Анґлія знов дістала всхідну Ґуяну в спадщинї по Голяндиї, котра відступила її сю часть своєї посїлости в 1814 р. Ту угоду підписала свого часу і Ішпанія яко властителька Венецуелї і тогди не робила собі нїякої претенсиї до тої землї, о котру тепер пішла суперечка. Коли-ж Венецуеля стала самостійною державою, стала робити собі претенсиї до всего, що колись належало до Ішпанії.

В 1831 р. їздив по тій области, о котру нинї веде ся спір, подорожник Шомбурґ, зрисував еї на картї, означив границю з обох сторін, на котру Анґлія тогди зовсїм згодила ся, та звернув увагу на велику урожайність краю, та на дуже здоровий клїмат. (Тепер же чомусь кажуть, що край сей неурожайний і не здоровий — мабуть для Анґлиї, бо готова ще золотом удавити ся). Венецуеля не хотїла тогди (1840) згодити ся на ту границю, яку Шомбурґ визначив. В 1843 р. зібрала ся була конференция, щоби залагодити сю справу, але коли Венецуеля не хотїла нїчого й чути о тій конференциї, то й Анґлія мало зважала на границю і принимала то раз правий, то знову лївий беріг ріки Куюнї за границю. Пізнїйше відкрито тут богаті поля золота, а іменно копальнї Калляо в окрузї Юруарі. Анґлія робила собі претенсиї до сих копалень, а Венецуеля сказала просто в 1891, що округ Юруарі належить до неї, а іменно єсть частию удїльної держави Болївар і забрала ті землї.

З того отже пішов спір межи Венецуелею а Анґлією, до котрого, як вже звістно, вмішали ся і Сполучені Держави, а іменно їх президент Клевленд покликуючись на доктрину Монро. Як вже звістно, викликало було виступлене президента Клевленда в сій справі великий переполох в Сполучених Державах, котрий передовсїм відбив ся на американьских біржах, за сим почали підносити ся протести против війни, а наконець таки більшість партиї президента побачила, що зле і стала напирати на то, щоби справу залагодити якось мирно. Але так само й Анґлія показала ся податливою. Ба, що більше, показало ся, чого ще доси не бувало: анґлійский наслїдник престола і его син вислали депешу до американьскої ґазети в Ню Йорку „World“, в котрій так кажуть: „Віримо лиш в то, що теперішна криза буде залагоджена в спосіб вдоволяючий обом державам і що настане щира дружба, котра й дальше буде сполучати обі держави, як сполучала їх від многих лїт“.

З повисших даних вносять отже загально, що анґлійско-американьский конфлікт буде мирно залагоджений.

Справи краєві

(Будівлї водні і мелїорациї).

Видїл краєвий прелїмінує на 1896 р. на будівлї водні і мелїорациї суму 522.007 зр., в порівнаню в 1895 р. о 19.677 зр. більше. Причиною тої надвишки суть більші видатки на бюро мелїорацийне і на місцеві реґуляциї несплавних рік. — На реґуляцию несплавних рік прелїмінує Видїл краєвий 140.318 зр., на підпиранє поменших робіт мелїорацийних 30.842 зр. Видїл краєвий предкладає соймови внесеня в справі законодавчого забезпеченя слїдуючих робіт:

1) Реґуляциї Соли і Миливки до устя Висли. — 2) Реґуляциї Лїкницї з притоками коштом 2,388.500 зр. при 40 проц. удїлу фонду краєвого. Реґуляция та має бути переведена почавши від 1897 р. до 24 лїт. — 3) Забудованє бистриць в порічю Днїстра коштом 606.000 зр., при удїлї фонду краєвого у висотї 50 проц. коштів. Роботи мають розпочати ся в 1896 р. — 4) Забудованє потока Глиньско в жовківскім повітї коштом 45.000 зр. при удїлї фонду краєвого у висотї 50 проц. загальних коштів. Роботи мають розпочати ся в 1896 р. — 5) Доповненє реґуляциї потоків Кременця і Бабулївка з притоками. — 6) Доповненє обвалованя Висли і Вислоки в повітї мілецкім.

Для тих предприемств мелїорацийних, котрі вже в 1896 р. мають розпочати ся, прелїмінує Видїл краєвий титулом перших рат запомог краєвих: на забудованє гірских потоків в порічю Днїстра 20.200 зр.; на забудованє потока Глиньско 5.625 зр., а на доповненє

Різдвяні сьвята на лїсничівцї.

(З даньского — Софуса Бавдіца).

То було на тиждень перед різдвяними сьвятами, коли вже зачинаю вмеркати ся. Лїсничий Вінґе, королївский лїсничий в руберівскім окрузї в Ютляндиї, сидїв в своїй хатї; перед ним стояла на столї порожна чарка від кави, а на колїнах спочивала викурена люлька. Час від часу глянув він на годинник, час від часу надслухував; але всюди було тихо, а его лице прибирало тогди гнївливого виразу. Але то було так кождого дня по полудни; бо він правильно о тій порі виглядав почтаря о годину скорше, як він приходив з ґазетою „Берлиньскими Відомостями“. Коли відтак на дворі став дуже уїдати гончий пес Адда, а зминик Тіппо-Тін, що доси лежав за печою, пустив ся коротким ґальопом до дверий тай собі став гавкати, стало его лице веселїйше, бо то був знак, що вже надходить почтар.

— Добрий день, почтарю! — відозвав ся лїсничий. — Ну, снїгу все ще нема! Будемо мати сумне, чорне різдво. Але вам і дичинї про те байдуже!

— А тут маєте ще й листи. Бувайте здорові!

І почтар Лярс пігнав дальше, а лїсничий зі своїми „Берлиньскими Відомостями“ та з листами зайшов до хати.

Ледви що отворив один лист і прочитав кілька стрічок, як наробив такого крику, що аж цїла лїсничівка ходила: Жінко! Ідо! Ходіть сюди, то щось довідаєте ся! Жінка прийшла з Ідою; ся послїдна була молода дївчина, що перебувала у них вже від довшого часу. А лїсничий став говорити:

— Знаєте, хто приїде до нас сюди на різдво? Мій давний товариш шкільний, професор, той, що то я вам нераз про него розповідав. Дивний то собі чоловічок і зверха і в серединї, але добра і честна душа. Будемо мати веселі різдвяні сьвята!

Коли урадований голова родини перечитав друге письмо, не відозвавшись анї словом, зайшов до своєї комнати і сидїв там доти, доки аж наконець его жінка не стала не спокійна і не зайшла до него.

Може в годину опісля вийшла она з відтам дуже чогось заплакана, а незадовго потім, коли поговорила з Ідею, то й тота зачала плакати. То не ворожило веселого різдва на лїсничівцї.

*

— Бійже ся Бога, чоловіче — говорила на другий день панї Вінґе до свого чоловіка, не спавши цїлу ніч — чей же ще так зле не єсть.

— Не так зле! — крикнув лїсничий і аж схопив ся із стільця. — Ну, що до того, то ви всї жінки однакі, не знаєте більше нїчого лиш пестити дїти. Хиба-ж не повинен він був сего лїта ставати до іспиту з лїсництва? А він сам признає, що дармував цїлий час!

— Вінґе! — відозвалась его жінка і встала. — Прецї лист Кнуда такий повен покори і жалю, не хотїв разом з нами сьвяткувати, доки аж не признав ся нам до всего!

— Ба, ще що, їхати домів на різдвяні сьвята! — відповів лїсничий і усьміхнув ся на силу.

— Хиба-ж ти би не хотїв побачити на сьвятий вечер свого одинака?

— Нї, не хочу і то єму ще нинї напишу!

— То твій син буде сидїти в Копенгазї у своїй комнатцї а ми обоє старі будемо тут самі?

— Ми обоє самі? — Нї — маємо ще Іду, а крім того приїде ще й мій давний приятель.

— Іда! — Гадаєш, що она буде весела, коли Кнуда не буде дома?

— Розуміє ся, що буде! Був час, коли й я сам гадав, що она і він — але що о тім тепер і думати. Я уважаю еї за свою доньку, але моя донька не сьміла би віддавати ся за непотріба. Впрочім у неї більше в голові панотців Фрідрих.

— А прецї ти сам недавно говорив, що з него великий ледащо!

— Так? — він не такий, коли его близше пізнати. — Але тепер мушу іти писати.

реґуляцаї Кременицї і Бабулївки з притоками 15.600 зр.

Мінїстерство рільництва підвисшило субвенцию державну на удержанє краєвого бюра меліорацийного, а то на виготовленє проектів для предприємств субвенціонованих з фонду меліорацийного зі 1000 зр. на 3000 зр. почавши від 1893 р. тимчасово на час трох лїт, т. є. до 1895 р. Тепер вносить Видїл краєвий, щоби Сойм зажадав на ту цїль висшої дотациї, іменно в сумі 5000 зр. Видїл краєвий есть тої гадки, що на увзглядненє того жаданя край повинен тим більше числити, що дотичну дотацию державну підвисшено на р.1896 із 190.000 зр. на 260.000 зр. а Мінїстерство рільництва виключно коштом тої дотациї удержує в Дальмациї і на Побережу державних техніків меліорацийних. Крім того предкладає Видїл краєвий ухвалити завізване до правительства, щоби з державної дотациї меліорацийної признало на 1896 р. суму 5000 зр. на урядженє фабрик рурок дренарских.

В минувшім роцї визначив Сойм три стипендиї о річних 300 зр. на пять лїт, для слухачів інжиніриї, котрі зобовяжуть ся по укінченю студий посьвятити ся технїцї меліорацийній в службі краєвій. З уваги, що в послїднім роцї не зголосив ся анї один кандидат до бюра меліорацийного, з причини загального браку техніків, предкладає Видїл краєвий соймови внесеня на визначенє дальших 3 стипендий по 300 зр. річно для слухачів інжинірії на 5 лїт, щоби в той спосіб приспорити сил бюру меліорацийному в виду ожиданя більшої потреби, скоро увійде в житє закон о кредитї меліорацийнім.

Перегляд полїтичний.

Молодоческий посол др. Пацак видав брошуру, в котрій доказує, що першим кроком до залагодженя ческої справи есть жаданє, щоби кождий урядник в Чехах знав обі краєві мови.

В Бернї на Мораві утворив ся комітет, котрий ширить гадку основаня ческого унїверситету на Мораві. Окрема депутация має ся вибрати з тою просьбою до Є. Вел. Цїсаря. Кажуть, що якийсь ческий патріот обіцяв дати на ту цїль 200.000 зр.

Narod. Listy довідують ся, що правительство носить ся з гадкою завести в Чехах рівноуправненє язикове у всїх полїтичних урядах і судах першої і другої інстанциї та що вже рада мінїстрів на то згодила ся. З другої же сторони есть змаганє до дого, щоби Нїмцям забезпечити якесь число членів у Видїлї краєвім і в зарядї інституций краєвих.

Здає ся, що ворохобни на острові Куба прийшов вже конець. Маршалок Мартінец Кампос побив ворохобників коло Матанзас, котрі в силї 6000 людий і кілька пушок ішли, як здаєсь до Гаванни. Ворохобники стратили на поли битви 700 людий, підчас коли страти іспаньского войска суть лиш незначні. Мартінец Кампос приїхав до Гаванни, де его повитали комітети трох кубаньских партий і множество народу та зробили ему велику овацию.

Новинки

Львів дня 28 грудня 1895

— **Сойм краєвий** розпочинає нинї в полудне свої наради. З причини, що наша часопись мусить скорше іти до друку, як можнаби подати справозданє із нинїшного засїданя, мусимо его відложити до слїдуючого числа.

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував дра Бол. Маньковского скриптором унїверситетскої бібліотеки у Львові. — П. Мінїстер рільництва іменував інжинера гірництва Ферд. Ястшембского провізоричним комісарем гірництва. Мінїстерство торговлї іменувало асистента почтового Ант. Вернера і рахункових практикантів Збігн. Півернеца, Болесл. Рутковского, Алекс. Пісецкого і Мойсея Сінсера асистентами рахунковими при галицкій дирекциї почт.

— **Є. Е. Маршалок краєвий ґр. Стан. Баденї** повернув з Відня до Львова.

— **Новий суд повітовий** буде отворений на основі розпорядженя ц. к. Мінїстерства судівництва в Підволочисках. До того суду буде належати 15 громад і обшарів двірских, а іменно: Чернищівка, Дорофіївка, Качанівка, Камінка, Мислова, Оріховець, Підволочиска, Росоховатець, Староміщина, Супранівка і Задницівка з округа повітового суду в Скалатї та Богданівка і Коршилівка з округа суду повітового в Новім селї. День, коли новий суд має розпочати свою дїяльність, буде означений пізнїйше. В тім самім дни буде вилучена громада Зарубинцї з обшаром двірским з округа суду повітового в Грималові, а прилучена до суду повітового в Скалатї, а громади і обшари двірскі Сухівцї і Шельпаки будуть вилучені з округа повітового суду в Збаражи а прилучені до суду повітового в Новім селї.

— **Новий уряд почтовий і телеґрафічний** війде в житє з днем 1 сїчня 1896 р. в Адамівцї, ярославского повіта. Округ доручень того уряду обмежує ся лише на саму Адамівку.

— **Холєра.** В повітї теребовельскім в Брикули новій була дня 23 грудня одна недужа на холеру особа, дня 24 занедужала 1, а дня 25 1 виздоровіла; дня 26 не змінив ся стан річий, так що в лїченю лишила ся 1 особа.

— **Львівска школа ветеринариї** числить в сїм роцї шкільнім 90 учеників. Крім Поляків і Русинів ходять до сеї школи 4 Чехи, 2 Хорвати і 2 Болгари.

— **Утїкли з шпиталю** у Львові перед кількома днями два недужі Станислав Врублєвский і Михайло Скшеп. При помочи простирал спустили ся они з вікна першого поверха, однако вже на другий день зголосив ся Скшеп з просьбою о принятє до шпиталя. Зголосившого ся віддано до поліциї.

— **Значної крадежи** допустили ся два злочинцї в Дубровици коло Янова. Іменно паробок Ілько Ґураль дібравши собі незвістного доси спільника, вломив ся в ночи 26 с. м. до комори селянина Матія Леновского і розбивши скриню забрав 255 зр. готівкою, 22 шнурів коралїв вартости 100 зр. а крім того кожухи, біле і одїнє вартости около 80 зр. Ґураля арештовано вчера у Львові, его спільника глядають.

— **Лови на дики.** В бурштиньских лїсах — як доносять — убито сеї осени 22 дики. Більших облав не роблено там на тих шкідників, а згаданих 22 штук убили виключно самі урядники

І лїсничий писав, жінка плакала, а Іда й собі плакала.

*

Небо засунулось хмарами і сипало снїгом, що вж сьвіта божого не було видко. Весело задзвонили дзвінки від санний. Було на день пред сьвятим вечером. Мороз не попускав, вітру не було, санна дорога добра, словом — погода як на різдво.

— Видиш, жінко, а не правду я казав — відозвав ся лїсничий — Іді Кнуд дїйстно вже й не при голові; така весела що раз.

— Таки правда, я вже й сама не знаю, що їй стало ся нинї від полудня — відповіла панї Вінґе. — Вчера плакала а нинї сьміє ся!

— Мабуть длятого, що має приїхати панотців Фридрих. — Як раз увійшла Іда; она взяла була на себе привести професора з зелїзницї. Заїхала саньми перед самі двері. А пишно виглядала в тім своїм одїню та в баранячій шапочцї на голові. Тїсно пристаючий кафтаник визначав еї сильну хорошу стать а на маленьких ручках мала довгі жовті рукавицї як візник.

— Бувайже менї здорова, моя Ідо! — відозвав ся лїсничий і поцїлував еї в личко.

— Того би я вам по правдї не повинна позволити, бо з вас не добрий старий лїсничий!

— Пишна дївчина! — сказав він і споглядав ще за нею, коли она виїзджала з обійстя.

— То правда, що з неї жвава дївчина — відповіла жінка, — але ти таки лїпше любиш чужі дїти!

Коли змерло ся, виходив лїсничий може з десять разів на двір і все дивував ся, що саний ще не видко; але ось вже й приїхали, а з бараницї вилїз якийсь довгий сухірлявий чоловік у вовнянній шапцї на голові, з круглими очицями в роговій оправі — лиш довгий ніс та шпаковату борідку було на нїм добре видко.

— Витай же менї, витай мій старий Йохумзене! — відозвав ся лїсничий. — Старший учитель — вибачай: професор Йохумзен — моя жінка! — представляв він, і заким ще гість відозвав ся, поклепав его господар по плечи і сказав: Але ти дїйстно зробив з себе жертву, що прецї раз до нас приїхав!

— А де ж твій син Кнуд? — відозвав ся нараз Йохумзен — де ж він подів ся?

Настала прикра хвиля, але лїсничий відповів відтак:

— Він учить ся до іспиту, і есть тої думки, що не треба їхати до дому на сьвята, щоби не тратити часу.

Лїсничий і Йохумзен закурили собі люльки і пригадували собі відтак при ґроґу може цїлу годину давні часи. Женщини пішли спочивати.

— Я бачиш взагалї не люблю молоді дївчата — казав Йохумзен — але та панна Вернер то жвава дївчина.

— Ти би то охотно й ще раз сказав — відповів лїсничий жартуючи. — Прийшла до нас кілька лїт тому назад учити ся господарства. Відтак в короткім часї поумирали еї родичі одно за другим і она поволи пристала до нас, а я би вже без неї не обійшов ся.

— Гм! А то хиба не єсть небезпечно мати молоду дївчину і сина в хатї?

— Їй про те байдуже, бо у пан-отця есть також син, а той....

— Що ти кажеш — відозвав ся Йохумзен живо — а его, бачу, все інтересує. А який же він впрочім?

— От, звичайне телятко!

*

Відтак відвів лїсничий свого приятеля до гостинної.

— Підеш зі мною в лїс, Йохумзен? — спитав на дугий день лїсничий. — Я перед полуднем на сьвятий вечер об'їзджаю звичайно сам цїлий лїс та розкидаю сїно для зьвірини.

Йохумзен пристав на то радо і оба поїхали до лїса а Іда була їм за візника. А в лїсї тихо всюди, як в могилї. Десь скочив якийсь зьвір, то знов дзюбак пукав в дерево, або десь закракала ворона хрипливим голосом і перервала глубоку тишину.

Такому лїсничому знаменито жиє ся — відозвав ся професор і ти, Вінґе, певно щасливий чоловік!

— Та чому би нї, я не нарікаю. Коби лиш миши дали менї спокій в поли, а злодії в лїсї, то....

— А суть же у тебе й злодії, таки справдїшні злодії, що крадуть дичину?

— Ще й які зухвалі; торік із злости застрілили менї мого пса.

По обідї всї чогось посумнїли. Панї Вінґе заєдно лиш зітхала, лїсничий мовчав, лиш одна Іда — як казав Йохумзен — була так весела, як потреба на різдво.

— А тепер забавимо ся трохи весело при вечері! — відозвав ся лїсничий і випростував ся на своїм стільци, як коли-б хотїв збути ся того, що его гризло.

Пуф, пуф! В лїсї роздали ся два вистріли з рушницї.

В хатї зробив ся неспокій: паробок вибіг з челяднї, Іда накинула на себе хустку і побігла до огорода, лїсничий трохи не сказив ся.

— Нехай собі хтось таке лиш подумає, щоби на сам сьвятий вечер стріляв менї хтось таки перед самими дверми! Того вже за богато! Але ми їх вже завтра витропимо, бо снїг богато зрадить!

Відтак мали всї зібрати ся коло божого

лісові того двірского обшару. Перед кількома днями вибрали ся на лови властителька Бурштина кн. Яблоновска з трема особами і за кілька годин убили шість диків крім иншої звірини.

— **Самоубийство з причини краху.** З Будапешту телеграфують, що з причини величезних страт на біржи, кинув ся під колеса поїзду і погиб на місци Стефан Дарнай, директор коломиварскої каси ощадности та ґенеральний секретар асекурацийного товариства Фенікс для Семигорода. Дарнай лишив в касах своїх інституций грошевих всьо в порядку.

— **Фальшівники гроший.** На Угорщині в Ерштефальва арештовано дня 23 с. м. столяря Юл. Беці в хвили, коли хотів пустити в обіг фальшиву корону. Як здає ся, есть то один з членів широко розповсюдненої шайки фальшівників гроший. Арештовано також столяря Іґн. Поповича, в котрого мешканю найдено праси до виробльованя банкнотів, корон і крайцарів, а крім того богато готових фальсифікатів. Увязнений оправдував ся, що не займав ся фальшованем гроший, а лише виробляв праси на замовленя з провінциї. В Будапешті-ж арештовано учителя рисунків Александра Косановича, що підробив почтовий переказ на 42 зр. В часі переслуханя в полициї добув Косанович револьвер, стріляв кілька разів до полицийного урядника і до аґентів, а вкінци до себе. Однако ніхто не одержав тяжшої рани.

— **Зелізниця сибірска.** На послїднім засіданю комітету будови зелїзницї сибірскої відчитано реферат, з котрого виходить, що сего року витято більше як 4 000 десятин ліса і уложено шин на 1385 верстах. Завдяки сему Росия має тепер сполучене між Петербурґом а берегами Єнисея на великаньскім просторі 4.610 верств.

— **Дивна недуга.** В Новім Йорцї, в Америцї, як пишуть тамошні ґазети, обсервують лікарі припадок незвичайної недуги. Іменно якийсь Моляньский, жид, родом з Литви, прибирає поволи вигляд — малпи. Єго лице доси цїлком правильне, тратить з кождим днем людский вигляд, шоки вовдовжують ся єму, ніс плещить ся, брови обвисають, чоло посуває ся в зад а руки і ноги прибирають сильно подобу звірячу. Недужий жалував ся до недавна на сильний біль голови, котрий уступав аж з хвилею, коли зачали появляти ся зміни в лици і кінчинах тїла. Моляньскому довкуче найбільше видовжене долїшної щоки, бо не може гризти страв, отже длятого удав ся по раду до дра Вайса, професора новойорского університету. Др. Вайс здивований тою незвичайною недугою представив недужего своїм товаришам і студентам медицини. Хорого полишено на клініцї під доглядом.

— **Против пияньства.** В Норвеґії була доси торговля горівкою так уладжена, що в кождій місцевости зверхність громадска давала право вишинку т. зв. головному складови. В кождій громадї міг бути лише один такий головний склад і він мав право заводити означену скількість шинків. На продаж горівки в більших скількостях могли одержувати дозвіл також приватні купцї, але мусїли єї продавати що найменше в скількости 40 літрів. Головний склад знов в своїй торговли горівкою, мусїв держати ся строгих приписів, а крім того мусїв єї так вести, щоби нїкого не заохочувати до пияньства. Так було до минувшого року. Однако в сім роцї норвежска рада державна пішла в заостренях ще дальше і видала закон, що цїлком зміняє торговлю горівкою. І так новий закон постановляє, що уділене дозволу на головний склад зависить від голосованя, в котрім беруть участь всї мужчини і женщини повисше 25 лїт в ґромаді. Коли голосоване не випаде в користь головного складу, то в тім селї не буде він заведений. Таке голосоване повтаряє ся що пять лїт. В громадї, в котрій більшість мешканцїв спротивить ся заведеню головного складу, заборонена цїлковито дрібна продаж горівкою і всї шинки. Приватні-ж купцї можуть продавати горівку лише що найменше в скількости 250 лїтрів, а не як давнїйше 40 лїтрів. Минувшого місяця відбуло ся голосоване над заложенем головних складів в сїмох громадах. Отже в пятьох громадах більшість спротивила ся головним складам, так що в тих селах не буде нїяких шинків, анї дрібної продажи горівки. Видко з того, що Норвежцї прийшли до пересьвідченя, що горівка є одним з найбільших ворогів людскости, але треба знати, що Норвеґія може найпросьвіченїйший край на сьвітї.

— **Померли:** Юлїя з Лавровских Маринякова, жена професора львівскої полїтехніки, а дочка бл. п. Юл. Лавровского, бувшого віцемаршалка сойму і голови „Просьвіти“ у Львові, в 29-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних** оповіщує: Отворене перестанку Хотовин для посилок в наборах цїловозових. Дотепер тілько для перевозу осіб, пакунків і посилок поспішних вдажений перестанок Хотовин, лежачий між стациями Табор і Судомержицї на шляху Ґминд-Прага, отворено дня 10 падолиста 1895 також для посилок в наборах цїловозових.

Отворене зелїзницї льокальної Бенешав-Вляшим. Зелїзниця льокальна Бенешав-Вляшим зі стациями Емніщт-Поступицї, Брук-Домашин і Вляшим і перестанком Стругажів передана до прилюдного ужитку дня 15 грудня 1895. Стациї Емніщт-Поступицї, Брук-Домашин і Вляшим отворено для руху загального, а перестанок Стругажів тілько для руху особового.

Тарифа виїмкова для нафти і пр. З днем 1 січня 1896 увійде в житє додаток III до тарифи виїмкової для нафти і пр. з 1 вересня 1891 (нове видане з 1 січня 1894).

Телєґрами.

Массава 28 грудня. Приплили тут італїйньскі кораблї „Умберто“ і „Адрія“ з італїйньским войском.

Берлин 28 грудня. На грибницкім озері коло Почдаму заломили ся на леду підчас совганки княгиня Фридрих Леопольд зі своєю дамою придворною. Якийсь машиніст прибіг їм на поміч, але заломив ся також; аж єго синови удало ся витягнути з води на лїд всїх троє.

Константинополь 28 грудня. Султан приймав онеґди росийского амбасадора Нелидова. Віце-адмірал Аріф виїхав з дарунками від султана до Петербурґа. Після офіцияльних вістий, заняло турецке войско лиш касарню в Цейтуни.

Париж 28 грудня. Комісия буджетова ухвалила жаданий правительством кредит на мадаґаскарский похід лиш до 30-го цьвітня 1896 р.

Софія 28 грудня. Підчас дебати буджетової в собранию жадало кількох бесїдників відмовленя кредиту на всхідно-румелїйску дань. Бесїдники більшости заявили, що знесене дани було би пожаданим, але дань мусить платити ся доти, доки аж не прийде до якогось порозуміня.

деревця, але знов настала нова перешкода: лїсничий оглянув ся, що Тіппо-Тіп десь щез! Почали свистати і шукати, але звірика таки нїгде не було.

Увійшли до комнати, де стояло боже деревце, за ними прийшла челядь, а Іда сїла до фортепяну та почала грати: „Сьвятий вечер, щедрий вечер!“ але нїхто не хотів сьпівати.

— Сьпівайте ж, люди! — відозвав ся лїсничий. — Чому не сьпіваєте?

— Не можемо підобрати голосу — відповів візник — бувало панич зачинали.

— Ну правда, — то я тепер зачну!

І лїсничий став сьпівати, але якось так, як нїчний сторож, панї Вінґе плакала, а челядь мовчала. Був то невеселий сьвятий вечер.

*

Сніг богато зрадить — казав лїсничий з вечера; але на другий день рано — на саме різдво — казав: Сніг богато покрив! А спустив ся на то, що ми знайдемо нинї вчерашні слїди, а то от як! Сніг упав в ночи і все затер — а злодій десь сидить, та сьміє ся з мене!

Йохумзен також розчарував ся, бо єго дуже кортїло відкрити тайну, а тепер мусїв вдоволити ся тим, що розглянув ся лиш по новій околици. Та й Іда вибрала ся була на кілька годин, далеко в долину аж до Сінтрупової загороди, щоби там навідати ся до недужої жінки побережника Ганзена і вернула з тої гостини, така весела як весняне сонїчко в погідний день, а панї лїсничева аж засумувала ся, бо погадала собі, що тота Іда таки не має серця.

Коли відтак мали вже лягати спати, відозвав ся Йохумзен: Позич менї яку ловецку книжку, котру би я собі читав у постели. Четвертого дня по різдві має бути польоване з нагінкою, а що я постановив собі взяти також чинну участь, то хотїв би трохи до того підучити ся бодай з книжки.

Лїсничий засьміяв ся на то і дав єму „Бліхера Дияну“ а відтак розійшли ся.

*

Іда мусїла на другий день іти знову до жінки побережника Ганзена, а Йохумзен, котрому Іда дуже сподобала ся, а котрого взяла також охота походити по лїсї, сказав, що єї відведе. Але, видко, она того не зрозуміла, бо заким він надягнув плащ на себе, она вже була пішла.

Йохумзен пішов відтак сам головною дорогою через лїс і мав в тім розривку, що ішов слїдами Іди; відбитка маленького чобітка була досить виразна.

Нараз пристанув він і став розглядати ся доокола: слїд перед ним десь щез! А то що знов? Слїд пішов в бік туди поміж дерева, то дивно!

Але Йохумзен ішов слїдом все дальше і дальше. Наконець дійшов до густої соснини — таки так, маленькі ніжки показували туди дорогу! Йохумзен став розглядати ся лїпше і побачив, що в противного боку мусїв іти якийсь мужчина і також пристанув під сосновим гущавником, а звідси ішли вже оба слїди побіч себе дальше. Але нараз щез один слїд, слїд Іди таки вовсім.

— То щось так дивного, як менї ще не лучало ся в житю! — сказав він сам до себе мимо волї. Прецї воздухом не полетїла, анї не запала ся під землю.

І Йохумзен таки направду успокоїв ся, коли вернувши домів застав Іду таку живу і зовсїм здорову, але все то осталось для него загадкою.

(Конець буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.